

¹Manasse war zwölf Jahre alt, da er König ward, und regierte fünfundfünfzig Jahre zu Jerusalem² und tat, was dem HERR übel gefiel, nach den Greueln der Heiden, die der HERR vor den Kindern Israel vertrieben hatte,³ und baute wieder Höhen, die sein Vater Hiskia abgebrochen hatte und stiftete den Baalim Altäre und machte Ascherabilder und betete an alles Heer des Himmels und diente ihnen.⁴ Er baute auch Altäre im Hause des HERRN, davon der HERR geredet hat: Zu Jerusalem soll mein Name sein ewiglich;⁵ und baute Altäre allem Heer des Himmels in beiden Höfen am Hause des HERRN.⁶ Und er ließ seine Söhne durchs Feuer gehen im Tal des Sohnes Hinnoms und wählte Tage und achtete auf Vogelgeschrei und zauberte und stiftete Wahrsager und Zeichendeuter und tat viel, was dem HERRN übel gefiel, ihn zu erzürnen.⁷ Er setzte auch das Bild des Götzen, das er machen ließ, ins Haus Gottes, davon Gott zu David geredet hatte und zu Salomo, seinem Sohn: In diesem Hause zu Jerusalem, das ich erwählt habe vor allen Stämmen Israels, will ich meinen Namen setzen ewiglich;⁸ und will nicht mehr den Fuß Israels lassen weichen von dem Lande, das ich ihren Vätern bestellt habe, sofern sie sich halten, daß sie tun alles, was ich ihnen geboten habe, in allem Gesetz und den Geboten und Rechten durch Mose.⁹ Aber Manasse verführte Juda und die zu Jerusalem, daß sie ärger taten denn die Heiden, die der HERR vor den Kindern Israel vertilgt hatte.¹⁰ Und wenn der HERR mit Manasse und seinem Volk reden ließ, merkten sie nicht darauf.¹¹ Darum ließ der HERR über sie

¹كَانَ مَنَسَّى ابْنُ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ سَنَةً حِينَ مَلَكَ، وَمَلَكَ خَمْسًا وَخَمْسِينَ سَنَةً فِي أُورُشَلِيمَ.² وَعَمِلَ الشَّرَّ فِي عَيْنَيِ الرَّبِّ حَسَبَ رَجَاسَاتِ الْأُمَمِ الَّتِي طَرَدَهُمُ الرَّبُّ مِنْ أَمَامِ بَنِي إِسْرَائِيلَ.³ وَعَادَ قَبَتَى الْمُزْتَفَعَاتِ الَّتِي هَدَمَهَا خَزَفِيَّا أَبُوهُ، وَأَقَامَ مَذَابِحَ لِلتَّعْلِيمِ وَعَمِلَ سَوَارِيَّ وَسَجَدَ لِكُلِّ جُنْدِ السَّمَاءِ وَعَبَدَهَا.⁴ وَبَنَى مَذَابِحَ فِي بَيْتِ الرَّبِّ الَّتِي قَالَ عَنْهُ الرَّبُّ فِي أُورُشَلِيمَ يَكُونُ اسْمِي إِلَى الْأَبَدِ.⁵ وَبَنَى مَذَابِحَ لِكُلِّ جُنْدِ السَّمَاءِ فِي دَارِي بَيْتِ الرَّبِّ.⁶ وَغَبَّرَ بَنِيهِ فِي النَّارِ فِي وَادِيِ ابْنِ هُؤَمَ، وَغَافَ وَتَفَاعَلَ وَسَحَرَ، وَاسْتَحْدَمَ جَانًا وَتَابِعَةً، وَأَكْثَرَ عَمَلَ الشَّرِّ فِي عَيْنَيِ الرَّبِّ لِإِغَاظَتِهِ.⁷ وَوَضَعَ تِمْنَالَ الشَّكْلِ الَّتِي عَمِلَهُ فِي بَيْتِ اللَّهِ الَّتِي قَالَ اللَّهُ عَنْهُ لِدَاوُدَ وَلِسُلَيْمَانَ إِنَّهُ فِي هَذَا الْبَيْتِ وَفِي أُورُشَلِيمَ الَّتِي اخْتَرْتُ مِنْ جَمِيعِ أَسْبَاطِ إِسْرَائِيلَ أَضَعُ اسْمِي إِلَى الْأَبَدِ.⁸ وَلَا أَعُودُ أَرْجِخُ رَجُلًا إِسْرَائِيلَ عَنِ الْأَرْضِ الَّتِي عَيْتُ لآبَائِهِمْ، وَذَلِكَ إِذَا حَفِظُوا وَعَمِلُوا كُلَّ مَا أَوْصَيْتُهُمْ بِهِ، كُلَّ الشَّرِيعَةِ وَالْفَرَائِضِ وَالْأَحْكَامِ عَنْ يَدِ مُوسَى.⁹ وَلَكِنْ مَتَّبَعُوا أَصْلَ يَهُودًا وَسُكَّانَ أُورُشَلِيمَ لِيَعْمَلُوا أَسْرَ مِنْ الْأُمَمِ الَّتِي طَرَدَهُمُ الرَّبُّ مِنْ أَمَامِ بَنِي إِسْرَائِيلَ.¹⁰ وَكَلَّمَ الرَّبُّ مَنَسَّى وَسَعِيَهُ فَلَمْ يَضْعُوا.¹¹ فَجَلَبَ الرَّبُّ عَلَيْهِمْ رُؤُسَاءَ جُنْدٍ مَلِكِ أَشُورَ، فَأَخَذُوا مَنَسَّى بِخِزَامَةٍ وَقَيَّدُوهُ بِسَلْسِلٍ نَحَاسٍ وَهَبُّوا بِهِ إِلَى بَابِلَ.¹² وَلَمَّا تَصَاقَى طَلَبَ وَجْهَ الرَّبِّ إِلَهُهِ، وَتَوَاضَعَ جَدًّا أَمَامَ إِلِهِ آتَائِهِ.¹³ وَصَلَّى إِلَيْهِ فَاسْتَجَابَ لَهُ وَسَمِعَ تَضَرُّعَهُ، وَرَدَّهُ إِلَى أُورُشَلِيمَ إِلَى مَمْلَكَتِهِ. فَقَلَمَ مَنَسَّى أَنَّ الرَّبَّ هُوَ اللَّهُ.¹⁴ وَبَعْدَ ذَلِكَ بَنَى سُورًا خَارِجَ مَدِينَةِ دَاوُدَ غَرْبًا إِلَى جِيحُونَ فِي الْوَادِي، وَإِلَى مَدْخَلِ بَابِ السَّمَكِ، وَخَوَّطَ الْأَكْمَةَ بِسُورٍ وَعِلَاقَةً جَدًّا. وَوَضَعَ رُؤُسَاءَ جُبُوشَ فِي جَمِيعِ الْمُدُنِ الْحَصِينَةِ فِي يَهُودَا.¹⁵ وَأَزَالَ الْأَلْهَةَ الْغَرِيبَةَ وَالصُّنَمَ مِنْ بَيْتِ الرَّبِّ، وَجَمِيعَ الْمَذَابِحِ الَّتِي بَنَاهَا فِي جَبَلِ بَيْتِ الرَّبِّ وَفِي أُورُشَلِيمَ، وَطَرَحَهَا خَارِجَ الْمَدِينَةِ.¹⁶ وَرَمَمَ مَذْبَحَ الرَّبِّ وَدَبَّحَ عَلَيْهِ ذَبَائِحَ سَلَامَةٍ وَسُكْرِ، وَأَمَرَ يَهُودًا أَنْ يَغْدُوا الرَّبَّ إِلَهُ إِسْرَائِيلَ.¹⁷ إِلَّا أَنَّ الشَّعْبَ كَانُوا بَعْدَ يَدْبَحُونَ عَلَى الْمُزْتَفَعَاتِ، إِنَّمَا لِلرَّبِّ إِلَهُهِمْ.¹⁸ وَبَقِيَ أُمُورَ مَنَسَّى وَصَلَاتُهُ إِلَى إِلَهُهِ وَكَلَامُ الرَّاغِبِينَ الَّتِي كَلَّمُوهُ بِاسْمِ الرَّبِّ إِلَهُ إِسْرَائِيلَ، هِيَ فِي أَخْبَارِ مُلُوكِ إِسْرَائِيلَ.¹⁹ وَصَلَاتُهُ وَالِاسْتِجَابَةُ لَهُ، وَكُلُّ خَطَايَاهُ وَخِيَانَتِهِ وَالْأَمَاكِنِ الَّتِي بَنَى فِيهَا مُزْتَفَعَاتٍ وَأَقَامَ سَوَارِيَّ وَتَمَائِيلَ قَبْلَ تَوَاضُعِهِ،

kommen die Fürsten des Heeres des Königs von Assyrien, die nahmen Manasse gefangen mit Fesseln und banden ihn mit Ketten und brachten ihn gen Babel.¹² Und da er in Angst war, flehte er vor dem HERRN, seinem Gott, und demütigte sich sehr vor dem Gott seiner Väter¹³ und bat und flehte zu ihm. Da erhörte er sein Flehen und brachte ihm wieder gen Jerusalem zu seinem Königreich. Da erkannte Manasse, daß der HERR Gott ist.¹⁴ Darnach baute er die äußere Mauer an der Stadt Davids abendswärts an Gihon im Tal und wo man zum Fischtor eingeht und umher an den Ophel und machte sie sehr hoch und legte Hauptleute in die festen Städte Juda's{~}¹⁵ und tat weg die fremden Götter und den Götzen aus dem Hause des HERRN und alle Altäre, die er gebaut hatte auf dem Berge des Hauses des HERRN und zu Jerusalem, und warf sie hinaus vor die Stadt¹⁶ und richtete zu den Altar des HERRN und opferte darauf Dankopfer und Lobopfer und befahl Juda, daß sie dem HERRN, dem Gott Israels, dienen sollten.¹⁷ Doch opferte das Volk noch auf den Höhen, wiewohl dem HERRN, ihrem Gott.¹⁸ Was aber mehr von Manasse zu sagen ist und sein Gebet zu seinem Gott und die Reden der Seher, die mit ihm redeten im Namen des HERRN, des Gottes Israels, siehe, die sind unter den Geschichten der Könige Israels.¹⁹ Und sein Gebet und Flehen und alle seine Sünde und Missetat und die Stätten, darauf er die Höhen baute und Ascherabilder und Götzen stiftete, ehe denn er gedemütigt ward, siehe, die sind geschrieben unter den Geschichten der

مَكْتُوبَةٌ فِي أَجْبَارِ الرَّائِينَ.²⁰ ثُمَّ اصْطَلَجَ مَتَسَّى مَعَ آبَائِهِ قَدَقْنُوهُ فِي بَيْتِهِ، وَمَلَكَ آمُونُ ابْنَهُ عِوَصاً عَنْهُ.²¹ كَانَ آمُونُ ابْنِ اثْنَتَيْنِ وَعِشْرِينَ سَنَةً مَلَكَ وَجِئَ مَلَكَ وَسَتَيْنِ فِي أُورُشَلِيمَ.²² وَعَمِلَ الشَّرَّ فِي عَيْنَيِ الرَّبِّ كَمَا عَمِلَ مَتَسَّى أَبُوهُ، وَدَبَحَ آمُونُ لِجَمِيعِ التَّمَاثِيلِ الَّتِي عَمِلَ مَتَسَّى أَبُوهُ وَعَبَدَهَا.²³ وَلَمْ يَتَوَاضَعْ أَمَامَ الرَّبِّ كَمَا تَوَاضَعَ مَتَسَّى أَبُوهُ، بَلِ ارْتَدَا آمُونُ إِنَّمَا.²⁴ وَقَتَنَ عَلَيْهِ عِيْدُهُ وَقَتْلُوهُ فِي بَيْتِهِ.²⁵ وَقَتِلَ شَعْبُ الْأَرْضِ جَمِيعَ الْفَاسِقِينَ عَلَى الْمَلِكِ آمُونِ، وَمَلَكَ شَعْبُ الْأَرْضِ يُوْشِيَّا ابْنَهُ عِوَصاً عَنْهُ.

Seher.²⁰ Und Manasse entschlief mit seinen Vätern und sie begruben ihn in seinem Hause. Und sein Sohn Amon ward König an seiner Statt.²¹ Zweiundzwanzig Jahre alt war Amon, da er König ward, und regierte zwei Jahre zu Jerusalem²² und tat, was dem HERRN übel gefiel, wie sein Vater Manasse getan hatte. Und Amon opferte allen Götzen, die sein Vater Manasse gemacht hatte, und diente ihnen.²³ Aber er demütigte sich nicht vor dem HERRN, wie sich sein Vater Manasse gedemütigt hatte; denn er, Amon machte der Schuld viel.²⁴ Und seine Knechte machten einen Bund wider ihn und töteten ihn in seinem Hause.²⁵ Da schlug das Volk im Lande alle, die den Bund wider den König Amon gemacht hatten. Und das Volk im Lande macht Josia, seinen Sohn zum König an seiner Statt.